

บทที่ 5

การพิสูจน์สมมติฐานและอภิปรายผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะได้นำเสนอผลการทดสอบสมมติฐานไว้ 7 ข้อ ซึ่งจะทำการพิสูจน์สมมติฐานและอภิปรายผลเป็นลำดับไป โดยการพิสูจน์สมมติฐานแต่ละข้อจะทำการวิเคราะห์หัวข้อประเด็น คือ ปัจจัยทางสังคม ตัวแปรตาม คือการกระทำผิดซ้ำ ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1. "เด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวอบอุ่นกระทำผิดซ้ำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น"

สมมติฐานข้อที่ 2. "เด็กและเยาวชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณชุมชนที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม กระทำผิดซ้ำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณชุมชนที่อยู่อาศัยที่ไม่เหมาะสม"

สมมติฐานข้อที่ 3. "เด็กและเยาวชนที่คบเพื่อนดี กระทำผิดซ้ำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่คบเพื่อนไม่ดี"

สมมติฐานข้อที่ 4. เด็กและเยาวชนที่ผ่านการขัดเกลาในสถานฝึกอบรมที่เหมาะสม กระทำผิดซ้ำน้อยกว่าเด็กและเยาวชน ที่ผ่านการขัดเกลาในสถานฝึกอบรมที่ไม่เหมาะสม

สมมติฐานข้อที่ 5. เด็กและเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมภายหลังออกจากสถานฝึกอบรม กระทำผิดซ้ำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนเด็กและเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมภายหลังออกจากสถานฝึกอบรม

สมมติฐานข้อที่ 6. เด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี กระทำผิดซ้ำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี

สมมติฐานข้อที่ 7. เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด กระทำผิดซ้ำมากกว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในความผิดฐานอื่น

ผลการพิสูจน์สมมติฐานของการวิจัยทั้ง 7 ข้อ ปรากฏดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อที่ 1. "เด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวอบอุ่นกระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น"

ตาราง 30 แสดงความสัมพันธ์ของความสัมพันธ์ในครอบครัวกับการกระทำผิดซ้ำ

ความสัมพันธ์ในครอบครัว	การกระทำผิดซ้ำ		รวม
	น้อย	มาก	
อบอุ่น	28 (37.3)	47 (62.7)	75 (100.0)
ไม่อบอุ่น	32 (34.8)	60 (65.2)	92 (100.0)
รวม	60 (35.9)	107 (64.1)	167 (100.0)

ค่าไคส์แควร์ = .012 df =1 ค่า Asymp. Sig = .911

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวกับการกระทำผิดซ้ำ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่าเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวไม่อบอุ่นกระทำผิดซ้ำจำนวนร้อยละ 65.2 และเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวอบอุ่นกระทำผิดซ้ำจำนวนร้อยละ 62.7

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้ 0.112 และมีค่านัยสำคัญที่ .911 ซึ่งมากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวอบอุ่นและไม่อบอุ่นกระทำผิดซ้ำไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากผลการวิจัยจะสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า เด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวอบอุ่น กระทำผิดซ้ำไม่แตกต่างกับเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น ที่เป็นเช่นนี้เพราะสาเหตุที่

ตัวเด็กและเยาวชนเองตามแนวคิดของ พัลลภ พิสิษฐ์สังฆการ (2538) ที่กล่าวว่าเด็กและเยาวชน เป็นช่วงที่มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงของร่างกายและจิตใจของตัวเด็กและเยาวชนทำให้เกิดความ สับสนวุ่นวายไม่สามารถควบคุมจิตใจตัวเองไว้ได้ จึงอาจก่อให้เกิดการกระทำผิดขึ้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจอร์ยี โอสถานนท์ (2533) ที่ศึกษาถึงปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน พบว่า ปัจจัยด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน และการศึกษาของจตุรรัตน์ เชื้อ อำนวย (2541) ที่ศึกษาเรื่องครอบครัวของเด็กและเยาวชนกระทำผิด พบว่าเด็กและเยาวชน กระทำผิดเนื่องจากการเรียนรู้และเลียนแบบจากตัวแบบจรรยาบรรณในครอบครัว ทั้งนี้อาจจะขัดแย้ง กับแนวคิดทฤษฎีพันธะทางสังคม (Social Bonding Theory) ของเฮอริชิ (Hirschi) ที่กล่าวว่าถ้า เด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์ที่ดีกับสถาบันของสังคมเช่น ครอบครัว หรือโรงเรียนแล้ว ก็จะทำให้ โอกาสในการกระทำผิดจะลดน้อยลงได้ และจากผลการสัมภาษณ์เชิงลึกเด็กและเยาวชนพบว่า ส่วนใหญ่เด็กและเยาวชนก็มาจากครอบครัวที่มีทั้งความสัมพันธ์ที่อบอุ่นและไม่อบอุ่นใกล้เคียงกัน

ดังนั้นจากผลการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านความ สัมพันธ์ในครอบครัวกับการกระทำผิดซ้ำ ซึ่งผลปรากฏว่าความสัมพันธ์ในครอบครัวที่อบอุ่นและไม่ อบอุ่นไม่มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เด็กและเยาวชนที่มาจากครอบ ครัวที่อบอุ่นหรือไม่ก็จะกระทำผิดซ้ำไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าว

สมมติฐานข้อที่ 2. "เด็กและเยาวชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณชุมชนที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม กระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณชุมชนที่อยู่อาศัยที่ไม่เหมาะสม"

ตาราง 31 แสดงความสัมพันธ์ของสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยต่างกันกับการกระทำผิดซ้ำ

สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย	การกระทำผิดซ้ำ		รวม
	น้อย	มาก	
เหมาะสม	29 (36.7)	50 (63.3)	79 (100.0)
ไม่เหมาะสม	34 (37.8)	56 (62.2)	90 (100.0)
รวม	63 (37.3)	106 (62.7)	169 (100.0)

ค่าไคว์สแควร์ = .222 df = 1 ค่า Asymp. Sig = .638

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยกับการกระทำผิดซ้ำพบว่า เด็กและเยาวชนที่มาจากสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกระทำผิดชำน้อยจำนวนร้อยละ 36.7 ส่วนเด็กและเยาวชนที่มาจากสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมกระทำผิดซ้ำมากจำนวนร้อยละ 62.2

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคส์แควร์ ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.222 และมีค่านัยสำคัญที่ .638 ซึ่งมากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยจำนวนเด็กและเยาวชนที่อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม เท่ากับ 75 คน ส่วนจำนวนเด็กและเยาวชนที่อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม มีเท่ากับ 90 คน แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณที่อยู่อาศัยที่เหมาะสมกระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า เด็กและเยาวชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณชุมชนที่อยู่อาศัยที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม กระทำผิดซ้ำไม่แตกต่างกันที่เป็น

เช่นนี้เพราะสภาพบริเวณชุมชนที่อยู่อาศัยของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือบริเวณเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ทำให้มีความหลากหลายของชุมชนมาก ทำให้เป็นการยากที่จะพิสูจน์หาความแตกต่างของสภาพบริเวณชุมชนที่เหมาะสมได้ ซึ่งการศึกษาของเบอร์เกส (Burgess) ในเรื่องทฤษฎีมนุษย์นิเวศวิทยา (The Theory of Human Ecology) ซึ่งเชื่อว่าชุมชนในโซนที่กำลังเปลี่ยนแปลง เป็นเขตพื้นที่หรือส่วนมีค่าแก่ที่สุดของเมือง เขตที่คาดว่าจะถูกแทนด้วยการธุรกิจและอุตสาหกรรม กลายเป็นที่อยู่ของคนจนหรือชนชั้นต่ำในเมือง จะเป็นชุมชนที่มีลักษณะเป็นสังคมที่ไร้ระเบียบมากขึ้น เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับผลการสัมภาษณ์เจาะลึกซึ่งได้ความว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่กระทำผิดก็อาศัยอยู่ในชุมชนที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมไม่แตกต่างกัน ซึ่งขัดแย้งกับเกษรารังค์ จินะแสน (2542) ที่ศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่อยู่ระหว่างถูกคุมความประพฤติในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำได้แก่ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมอันได้แก่ สิ่งแวดล้อมบริเวณที่พักอาศัย และจากการศึกษาของ ทัฟและอิงแลนด์ (Taff and England : 1964) พบว่าสภาพแวดล้อมมีผลต่อการกระทำผิดซ้ำได้แก่ บริเวณชุมชนแออัด เขตที่ถูกตัดขาดจากสังคมที่มีจารีตประเพณีอันดีงาม เขตที่มีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่เพียงกลุ่มเดียว และเขตแหล่งอบายมุข

ดังนั้นจากผลการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมบริเวณที่อยู่อาศัยกับการกระทำผิดซ้ำ ซึ่งผลปรากฏว่าสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมของเด็กและเยาวชนในการกระทำผิดซ้ำไม่มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน จึงสรุปได้ว่าเด็กและเยาวชนที่มาจากสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับไม่เหมาะสมกระทำผิดซ้ำไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าว

สมมติฐานข้อที่ 3. "เด็กและเยาวชนที่คบเพื่อนดี กระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่คบเพื่อนไม่ดี"

ตาราง 32 แสดงความสัมพันธ์ของการคบเพื่อนที่ต่างกันกับการกระทำผิดซ้ำ

การคบเพื่อน	การกระทำผิดซ้ำ		รวม
	น้อย	มาก	
คบเพื่อนดี	19 (36.5)	32 (61.5)	52 (100.0)
คบเพื่อนไม่ดี	44 (38.3)	72 (62.7)	115 (100.0)
รวม	63 (37.7)	104 (62.3)	167 (100.0)

ค่าไคส์แควร์ = 5.314 df = 1 ค่า Asymp. Sig = .021

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านการคบเพื่อนกับการกระทำผิดซ้ำ ปรากฏว่าเด็กและเยาวชนที่คบเพื่อนที่ไม่ดีร้อยละ 62.7 จะกระทำผิดซ้ำมาก ส่วนเด็กและเยาวชนที่คบเพื่อนดีร้อยละ 61.5 จะกระทำผิดซ้ำมาก

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคส์แควร์ ที่คำนวณได้เท่ากับ 5.314 และมีค่านัยสำคัญที่ .021 ซึ่งน้อยกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยจำนวนเด็กและเยาวชนที่คบเพื่อนดี เท่ากับ 52 คน ส่วนจำนวนเด็กและเยาวชนที่คบเพื่อนไม่ดี มีเท่ากับ 115 คน แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนที่คบเพื่อนดี กระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่คบเพื่อนไม่ดีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า เด็กและเยาวชนที่คบเพื่อนดี กระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่คบเพื่อนไม่ดี เพราะการคบเพื่อนที่ไม่ดีย่อมนำไปสู่การกระทำที่ไม่ดีตามมาซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของอัจฉรา ทองตัน (2536) ซึ่งศึกษาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทย พบว่า การคบหาสมาคมกับผู้ที่มีความประพฤติเบี่ยงเบนมีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน และจากการศึกษาของ Edwin H. Sutherland (1955) ที่พบว่าสาเหตุที่สำคัญที่สุดที่ทำให้วัยรุ่นกระทำผิดคือการมีวัยรุ่นนั้นมีการคบหาสมาคม

กับกลุ่มคนที่กระทำผิด ในขณะที่ผู้ที่ไม่ได้กระทำผิดคือ ผู้ที่มีการสมาคมกับกลุ่มที่ต่อต้านการกระทำผิด และจากผลการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกได้พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่มีการคบเพื่อนที่ไม่ดี ชวนกันไปเล่นหรือจำหน่ายยาเสพติด

ดังนั้นจากผลการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านการคบเพื่อนกับการกระทำผิดซ้ำซึ่งผลปรากฏว่าการคบเพื่อนที่ดีกับไม่ดีของเด็กและเยาวชนในการกระทำผิดซ้ำมีความแตกต่างเห็นได้ชัดเจนจึงสรุปได้ว่าเด็กและเยาวชนที่คบเพื่อนที่ดีกระทำผิดซ้ำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่คบเพื่อนไม่ดีจึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 4. เด็กและเยาวชนที่ผ่านการขัดเกลาในสถานฝึกอบรมที่เหมาะสม จะกระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและเยาวชน ที่ผ่านการขัดเกลาในสถานฝึกอบรมที่ไม่เหมาะสม

ตาราง 33 แสดงความสัมพันธ์ของการผ่านกระบวนการฝึกอบรมกับการกระทำผิดซ้ำ

การผ่านกระบวนการขัดเกลา	การกระทำผิดซ้ำ		รวม
	น้อย	มาก	
ที่เหมาะสม	28 (35.0)	52 (65.0)	80 (100.0)
ไม่เหมาะสม	35 (39.3)	54 (60.7)	89 (100.0)
รวม	63 (37.3)	106 (62.7)	169 (100.0)

ค่าไคส์แควร์ = 0.765 df =1 ค่า Asymp. Sig = .382

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านการขัดเกลาในสถานฝึกและอบรมครั้งแรกกับการกระทำผิดซ้ำ ปรากฏว่าเด็กและเยาวชนที่ผ่านการขัดเกลาที่เหมาะสมจะกระทำผิดชำน้อยร้อยละ 35.0 เด็กและเยาวชนที่ผ่านการขัดเกลาที่ไม่เหมาะสมจะกระทำผิดซ้ำมาร้อยละ 60.7

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคส์แควร์ ที่คำนวณได้เท่ากับ .765 และมีค่านัยสำคัญที่ .382 ซึ่งมากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนที่ผ่านการขัดเกลาในสถานฝึกอบรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมกระทำผิดซ้ำไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า เด็กและเยาวชนที่ผ่านการขัดเกลาในสถานฝึกอบรมที่เหมาะสม กระทำผิดซ้ำไม่แตกต่างกับเด็กและเยาวชนที่ผ่านการขัดเกลาในสถานฝึกอบรมที่ไม่เหมาะสม ที่เป็นเช่นนี้เพราะเป็นเพราะระยะเวลาในการอบรมของเด็กและเยาวชนไม่นานเพียงพอต่อการกลับตัวของเด็กและเยาวชนหรืออาจเป็นเพราะจำนวน

บุคลากรเจ้าหน้าที่ของสถานฝึกและอบรมอาจมีไม่เพียงพอสอดคล้องกับการดูแลและอบรมสั่งสอนเด็กและเยาวชนเหล่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของอูร์พี โอสถานนท์ (2533) ที่ศึกษาถึงปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน พบว่าปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในสถานฝึกและอบรม ไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องการขัดเกลาทางสังคมของซูฟัตรา สุภาพ (2541) ที่กล่าวว่าหากการมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นในชีวิตมนุษย์ในระยะเวลาอันพอสมควร จะทำให้บุคคลนั้นรู้จักเลือกแบบหรือยึดถือแบบฉบับที่ตนคิดว่ามีส่วนคล้ายตน ความรู้สึกเช่นนี้จะเป็นแนวทางให้บุคคลรู้จักทำในสิ่งที่สังคมต้องการ แต่ความสำเร็จในการขัดเกลาขึ้นอยู่กับว่าระเบียบกฎเกณฑ์นั้นๆสอดคล้องหรือเข้ากับความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ความสามารถของเขาได้เพียงใด และทฤษฎีที่นำมาใช้สนับสนุนคือทฤษฎีการประทับตรา (Labeling Theory) ซึ่งมีสาระสำคัญคือเมื่อผู้กระทำผิดได้เข้าไปเกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมและหน่วยงานอื่นๆในสังคม สถาบันเหล่านี้เป็นผู้กำหนดว่าเขาจะมีพฤติกรรมอย่างไรและปฏิกิริยาตอบโต้ของสังคมจะสามารถผลักดันให้เขาเหล่านั้นกระทำผิดซ้ำอีกได้มากน้อยเพียงใด

ดังนั้นจากผลการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านการขัดเกลาในสถานฝึกและอบรมครั้งแรกกับกรกระทำผิดซ้ำซึ่งผลปรากฏว่าการขัดเกลาที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมในสถานฝึกและอบรมครั้งแรกกับการกระทำผิดซ้ำไม่มีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดจึงสรุปได้ว่าเด็กและเยาวชนที่ผ่านการขัดเกลาที่เหมาะสมจากสถานฝึกและอบรมครั้งแรกกระทำผิดซ้ำไม่แตกต่างกับเด็กและเยาวชนที่ไม่ผ่านการขัดเกลาที่เหมาะสมจากสถานฝึกและอบรมครั้งแรกจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 5. เด็กและเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมภายหลังออกจากสถานฝึกอบรม กระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนเด็กและเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมภายหลังออกจากสถานฝึกอบรม

ตาราง 34 แสดงความสัมพันธ์ของสภาพแวดล้อมหลังการฝึกอบรมต่างกันกับการกระทำผิดซ้ำ

สภาพแวดล้อมหลังการฝึก	การกระทำผิดซ้ำ		รวม
	น้อย	มาก	
เหมาะสม	27 (40.3)	40 (59.7)	67 (100.0)
ไม่เหมาะสม	36 (36.0)	54 (54.0)	100 (100.0)
รวม	63 (37.7)	104 (62.3)	167 (100.0)

ค่าไครสแควร์ = 6.928 df = 1 ค่า Asymp . Sig = .008

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านสภาพแวดล้อมหลังการฝึกอบรมกับการกระทำผิดซ้ำ ปรากฏว่าเด็กและเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมภายหลังออกจากสถานฝึกและอบรมกระทำผิดชำน้อย ร้อยละ 40.3 ส่วนเด็กและเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมภายหลังออกจากสถานฝึกและอบรมกระทำผิดซ้ำมาก ร้อยละ 54.0

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ ที่คำนวณได้เท่ากับ 6.928 และมีค่านัยสำคัญที่ .008 ซึ่งน้อยกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยจำนวนเด็กและเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม เท่ากับ 67 คน ส่วนจำนวนเด็กและ เยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม มีเท่ากับ 100 คน แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมภายหลังออกจากสถานฝึกอบรม กระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและ

เยาวชนเด็กและเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมภายหลังออกจากสถานฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า เด็กและเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมภายหลังออกจากสถานฝึกอบรม กระทำผิดซ้ำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนเด็กและเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมภายหลังออกจากสถานฝึกอบรมเพราะ สภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมย่อมมีส่วนสำคัญในการผลักดันหรือชักจูงให้เด็กและเยาวชนหันกลับไปกระทำผิดซ้ำอีกได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของอุษา คงสาย (2538) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง จากการศึกษาพบว่าสภาพความกดดันภายหลังออกจากสถานฝึกและอบรม มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน และจากการสัมภาษณ์เจาะลึกพบว่า การที่เด็กและเยาวชนกลับไปสู่สังคมแบบเดิมโดยไม่มี การแก้ไขปรับปรุง ก็จะสามารถทำให้เด็กและเยาวชนกลับมากระทำผิดซ้ำได้อีก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดตามหลักทฤษฎีวิวัฒนาการ (Subculture Theory) ที่กล่าวว่าในชุมชนชั้นล่างจะมีวัฒนธรรมเป็นของตนเอง มีลักษณะไปในทางไม่ยอมรับสังคมส่วนใหญ่และจะมีพฤติกรรมต่อเด็กในชุมชน เช่น การชอบหาเรื่อง ความตั่นเต้น การประกอบอาชีพผิดกฎหมาย การพนันและความนิยมเรื่องการต่อสู้ด้วยกำลัง เป็นต้น

ดังนั้นจากผลการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมภายหลังการฝึกและอบรมกับการกระทำผิดซ้ำซึ่งผลปรากฏว่าสภาพแวดล้อมภายหลังการฝึกและอบรมที่เหมาะสมกับไม่เหมาะสมมีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดจึงสรุปได้ว่าเด็กและเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายหลังการฝึกและอบรมที่เหมาะสมกระทำผิดซ้ำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายหลังการฝึกและอบรมที่ไม่เหมาะสม จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 6. เด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี กระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี

ตาราง 35 แสดงความสัมพันธ์ของฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่างกันกับการกระทำผิดซ้ำ

ฐานะทางเศรษฐกิจ	การกระทำผิดซ้ำ		รวม
	น้อย	มาก	
ดี	24 (42.8)	32 (57.2)	56 (100.0)
ไม่ดี	37 (34.9)	69 (65.1)	106 (100.0)
รวม	61 (37.6)	101 (62.4)	162 (100.0)

ค่าไคส์แควร์ = 8.742 df = 1 ค่า Asymp . Sig = .006

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านฐานะทางเศรษฐกิจกับการกระทำผิดซ้ำปรากฏว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี กระทำผิดชำน้อยร้อยละ 42.8 ส่วนเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีกระทำผิดซ้ำมาก ร้อยละ 65.1

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคส์แควร์ ที่คำนวณได้เท่ากับ 8.742 และมีค่านัยสำคัญที่ .006 ซึ่งน้อยกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยจำนวนเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดี เท่ากับ 56 คน ส่วนจำนวนเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ไม่ดี มีเท่ากับ 106 คน แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี กระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า เด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี กระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีที่เป็นเช่นนี้เพราะฐานะเศรษฐกิจมีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการ

ต้องการมีรายได้เพื่อใช้จ่ายใช้สอย ผู้ที่ไม่สามารถหารายได้มาได้จากการทำอาชีพสุจริตจึงอาจพยายามค้นหาวิธีการที่ผิดเพื่อให้ได้มาซึ่งรายได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของพัลลภ พิสิษฐ์สังฆการ (2538) ที่กล่าวถึงสาเหตุของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดเนื่องจากสภาพขาดแคลนยากจนที่ประสบในครอบครัวเป็นแรงผลักดันให้พยายามหลีกเลี่ยงนี้ เด็กและเยาวชนจึงตัดสินใจกระทำผิด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีหลายสาเหตุของกิบบอนส์ (Gibbon) ที่กล่าวว่าสาเหตุที่เป็นพื้นฐานของการเกิดการกระทำอาชญากรรมคือ ความเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่รวดเร็ว สภาพสังคมไร้ระเบียบ และความไม่มั่นคงทางเศรษฐกิจ และจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกพบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ไม่ดี มีความต้องการนำเงินไปใช้จ่ายใช้สอยมาก และมีวิธีการหาเงินไปในทางผิดกฎหมาย

ดังนั้นจากผลการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านฐานะทางเศรษฐกิจกับการกระทำผิดซ้ำซึ่งผลปรากฏว่าฐานะทางเศรษฐกิจดีกับไม่ดีมีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดจึงสรุปได้ว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีกระทำผิดซ้ำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 7. เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด กระทำผิดซ้ำมากกว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในความผิดฐานอื่น

ตาราง 36 แสดงความสัมพันธ์ของฐานความผิดกับการกระทำผิดซ้ำ

การกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	การกระทำผิดซ้ำ		รวม
	น้อย	มาก	
ไม่เคยกระทำ	10 (40.0)	15 (60.0)	25 (100.0)
เคยกระทำ	51 (35.9)	91 (64.1)	142 (100.0)
รวม	61 (36.5)	106 (63.5)	167 (100.0)

ค่าไคร์สแควร์ = 18.275 df = 1 ค่า Asymp . Sig = .000

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านฐานความผิดกับการกระทำผิดซ้ำปรากฏว่าเด็กและเยาวชนที่เคยกระทำผิดในคดียาเสพติด กระทำผิดซ้ำมากกว่าร้อยละ 64.1 กระทำผิดซ้ำน้อยกว่าร้อยละ 35.9

ผลการศึกษา พบว่า ค่าไคสแควร์ ที่คำนวณได้เท่ากับ 18.275 และมีค่านัยสำคัญที่ .000 ซึ่งน้อยกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยจำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเท่ากับ 142 คน ส่วนจำนวนเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด มีเท่ากับ 25 คน แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด กระทำผิดซ้ำมากกว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในความผิดฐานอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด กระทำผิดซ้ำมากกว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในความผิดฐานอื่นที่เป็นเช่นนี้เพราะการแพร่กระจายขององค์การค้ายาเสพติดได้แพร่กระจายอย่างรวดเร็ว ประกอบกับมีการผลิตยาเสพติดที่กระทำได้ง่ายขึ้น การที่ราคายาเสพติดมีราคาสูงและภาวะ

ระบาดเข้ามาในกลุ่มของเด็กและเยาวชน และอัตราโทษที่ไม่รุนแรง จึงเป็นสาเหตุให้เด็กและเยาวชนต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดมากขึ้น เช่นเริ่มจากการเสพ ครอบครอง ไปจนถึงการจำหน่ายและผลิต ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2541) ที่ศึกษาเรื่องแนวโน้มการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในช่วง 10 ปีข้างหน้า พบว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกพบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดทั้งเป็นผู้จำหน่าย ครอบครองและเสพ

ดังนั้นจากผลการพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านฐานความผิดกับการกระทำผิดซ้ำซึ่งผลปรากฏว่าฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดกับฐานความผิดอื่นมีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดจึงสรุปได้ว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดกระทำผิดซ้ำมากกว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในฐานความผิดฐานอื่นเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุปผลการพิสูจน์สมมติฐานในการศึกษาวิจัย

ตารางที่ 37 แสดงผลสรุปของการพิสูจน์สมมติฐานในการศึกษาวิจัย

สมมติฐาน	ยอมรับ	ปฏิเสธ
1. เด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวอบอุ่นกระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น		/
2. เด็กและเยาวชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณชุมชนที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม กระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณชุมชนที่อยู่อาศัยที่ไม่เหมาะสม		/
3. เด็กและเยาวชนที่คบเพื่อนดี กระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่คบเพื่อนไม่ดี	/	
4. เด็กและเยาวชนที่ผ่านการขัดเกลาในสถานฝึกอบรมที่เหมาะสม กระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและเยาวชน ที่ผ่านการขัดเกลาในสถานฝึกอบรมที่ไม่เหมาะสม		/
5. เด็กและเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมภายหลังออกจากสถานฝึกอบรม กระทำผิดชำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนเด็กและเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมภายหลังออกจากสถานฝึกอบรม	/	

สมมติฐาน	ยอมรับ	ปฏิเสธ
6. เด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี กระทำผิดซ้ำน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี	/	
7. เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด กระทำผิดซ้ำมากกว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดใน ความผิดฐานอื่น	/	